

Prostor

pro vaše zdařilé literární práce

(vychází nepravidelně, jako příloha školního časopisu
ZUŠ Františkovy Lázně)

Příběh napsala Thi Dieu Linh Nguyen (Lily), (11 let)

Malá primabalerína po 7 letech

Táta: „Ambro už je ti 18 let“.

Ambra: „Ach tati, já dobře vím, že je mi 18. Nemusíš mi to připomínat“.

Táta: „Ambro, pojd' sem dolů, přišel ti nějaký dopis“.

Ambra: „Páni!!! Fakticky, oni mě fakt vzali“.

Táta: „Kam tě vzali“?

Ambra: „Do Hamburku. Na baletní školu. Můžu studovat všechno o baletu“.

Táta: „Tak, Ambro, honem pojd' sem dolů si to přečíst“.

Ambra rychle seběhne ze schodů, roztrhne obálku a vezme dopis. Prsty se jí třesou. V dopise se píše:

„Ahoj Ambro, poslala jsem videa, jak tančíš. Neměla jsi ani jednu chybu. Byla jsi šikovná, ale bohužel berou jenom dvě děvčata z každého státu. A víš kdo je mezi nimi za Českou republiku?? Ambra a Nina. Ještě ale budete muset jít do soutěže, ale to zvládnete. Tvoje učitelka Amie.“

Odhalení

Ambra: „Ach jo, proč zrovna Nina. Proč nevybrali rovnou tři baletky. Mohla jsem tam být já, Vicky a Nicola. Žádná Nina. Ale proč vlastně jsem pořád našťvaná na Ninu?“

Ambra jde do ZUŠ.

Ambra: „Ehm Nino, proč mě vlastně nenávidíš?“

Nina: „Proč tě to zajímá?“

Ambra: „Protože jsem dostala dopis a na tu slavnou školu v Hamburku prý vybrali tebe a mě. A nechtěla bych, abychom spolu tančily a neměly se rády. Tak pro tedy jsi na mne tak zlá?“

Nina: „Odpověď najdeš doma“.

Ambra: „Kde doma?“

Nina: „Na svých fotkách.“

Ambra: „No dobře.“ Počká do odpoledne a jde rychle domů.

Ambra: „Ach ne ten klíč se zasekl. Aaaaaccchhh.... Konečně. Tak kde mám to moje album z dětství. Tady nic není tady taky ne.... !.“

Druhý den.....

Ambra: „Ahoj Nino.“

Nina: „Ahoj.“

Ambra: „Nino, já jsem nic doma nenašla.“

Nina: „Prostě ti to řeknu hned. Musíš se to jednou dovědět. Začalo to takhle: Když jsem ještě byla malá a měla jsem narozeniny bylo mi právě 9 let, tak jsme byly nejlepší kamarádky. Pozvala jsem tě na oslavu. Chovaly jsme se jako pravý slečny. Měly jsme na sobě boty s podpatky, které jsme si vzaly od našich maminek, měly jsme na sobě dlouhé korále (náhrdelník) a měly jsme rty namalovaný rtěnkou. Pak tam přišel náš kamarád Deni. A když nás zavolala moje maminka, aby nás jenom nás společně vyfotila, přitáhla jsi si k sobě Deniho.

No, a potom jsme se spolu hrozně pohádaly, že to měla být jenom naše fotka, ne naše a Deniho. A když ses se mnou pohádala, tak si přesvědčila svého tátu, abyste se odstěhovali. A pak jsi začala chodit na balet, a to bylo až v 11 letech. Zapomněla jsi a proto jsi mě nepoznala.

Ambra přijde blíž a obejmě pevně Ninu a omlouvá se jí.

Nina: „Ambro, tvá omluva se přijala. Ale jsme tady moc dlouho. Musíme jít trénovat. Taky nás bude čekat ještě soutěž. Nebude to dlouho trvat a budeme spolu chodit do hamburské školy. Moji rodiče už mi tam pořídili bydlení. A co tobě?“

Ambra: „Mně to zařídil tatínek taky. A je to v hotelu Oceán.“

Nina: „Fakt? Mně taky.“

Ambra: „Jaký máš číslo pokoje?“

Nina: „250.“

Ambra: „To snad není pravda. Já mám 251.“

Nina: „Fakt. To si děláš srandu.“

Ambra: „Ne.“

Nina: „Ambro, pojd' už tady sedíme a tlacháme spolu aspoň půl hodinu.“

Ambra: „No dobře.“

Nina: „Tak teda jdem.“

Nakonec Nina a Ambra vešly do tanečního sálu.

Učitelka Amie: „Holky, kde jste byly? Že tam sedíte půl hodiny“.

Nina: „Amie, prosím, už bych chtěla začít tančit.“

Amie: „Tak jo. Děti, představím vám teď dvě naše vítězky, které jdou do baletní školy do Hamburku.“

Děti: „Gratulujeme“

Amie: „Nino, Ambro, po skončení prosím zavolejte tatínkům a zeptejte se jich jestli po skončení můžete jet se mnou domů. Protože já mám doma také taneční sál a když vás tedy přijali do Hamburku mohly byste

tam chodit.

U Amie v 17:00:45...

Amie procházela pokoji a říkala, na co který je. Nakonec šly až nahoru. A když otevřely dveře, tak to byl pro Ninu a Ambru Božský pokoj. Obrovské zrcadlo, stěny růžové. V šuplících byly dresy. Nejdřív byly malé, a pak ta velikost se zvětšovala. Pak se obě dvě koukly níž a tam byly takové přihrádky. Byly tam špičky a piškoty a dokonce některé úplně nové. Pak se znovu koukly, ale tentokrát na stůl a tam ležely knížky o baletu. Pak tam viděly postel a Amie jim ji zvedla—a v ní byly baleríny. A když se podívaly až dolů, tak tam ta jedna balerína byla černá.

Ambra: „Amie, proč je tato balerína černá?“

Amie: „To jsem tančila černou labuť v Labutím jezeru.“

18:45:05 hodin

Takže hop a demi plié.

Amie: „Super. Teď uděláte hvězdu a pak do provazu. A pořádně trénujeme.“

Další den:

Ambra: „Ahoj tati. Mohla bych jet s Amie k ní domů?“

Tatínek: „Proč?“

Ambra: „Protože Amie má doma taneční sál. A chtěla by, abychom u ní s Ninou trénovaly.“

Tatínek: „No tak jo. Ale přijedu si pro tebe v 19 hodin, tak buď připravená.“

Ambra: „No dobře. Tak ahoj.“

Ambra: „Amie, musím skončit v 19 hodin. Tatínek mi řekl, že si pro mě přijede.“

Amie: „Tak jo. Teď to vychází.“

Ambra: „A co vychází?“

Amie: „To, že Nina taky odchází v 19 hodin... A teď pokračujeme. Teď zvednete jednu ruku a tu druhou mírně položíte dolu.“

19:00:58, doma

Ambra: Tati, víš, že u Amie je to prostě boží.

Tati: „Tak mi to všechno vyprávěj.“

Ambra si odkašle: „Takže když jsme tam vešli, stěny byly růžové, zrcadlo veliké, v šuplících dresy, v přihrádkách špičky a piškoty, knížky o baletu. A na závěr to nejlepší. Pod postelí byly baleríny a dole byla jedna černá.“

Další den 13:29:45

Ambra: „Nino sklizeno?“

Nina: „Sklizeno.“

Ambra: „3...,2...,1... běžíme.“

Nina a Ambra se rychle ženou dolu ke skříňkám. Tam hodily tašky školní a vzaly tašky na balet. Zamkly si skříňky. Pak co nejrychleji běžely do ZUŠ.

Ambra: „Yes, jsme tu první.“

Nina: „Pšt. Nekřič tady.“

16:01:58

Amie: „Holky, můžete dneska zase ke mně domů?“

Ambra: „Amie, promiň, ale můj táta je nemocný.“

Amie: „A co ty, Nino?“

Nina: „Já taky ne. Dneska jedu k mému bratranci z Brna. Slaví 18. narozeniny.“

Amie: To nevadí.

Později doma

Ambra: „Ahoj, tati je ti dobře?“

Táta: „Ano. Ujde to. Cítím se líp.“

O pár dní později

Ambra bere telefon: „Ahoj Nino. Jdeš dnes na balet? Já nemůžu jít.“

Nina: „Proč ne?“

Ambra začne brečet. „Totiž... jdu... na... pohřeb... mojí... tety a ... strejdy. Zabili se v autě.“

Nina: To mi je moc líto. A co tvoje malá sestřenka?

Ambra: „Odteď se o ni budeme starat my.“

Nina: „Takže je nezletilá.“

Když pak Ambra šla domů ze školy, náhle jí něco vypadlo z tašky. Nevšimla si toho, pospíchala. Nina se pak ohnula, vzala papír a hned ho začala číst. Bylo tam napsaný opakovaně jen jedno slovo: autonehoda, autonehoda, autonehoda a pak smajlík se slzami.

A Nina pochopila, jak těžko asi Ambře je.

O pár dnů později, na baletu

Amie: „Ambro, špatně, musíš na konci udělat demi plié. Co je s tebou? Nejde ti to dneska moc dobře.“

15:59:03 hodin

Amie: „Ambro, copak je s tebou vůbec to nejsi ty.“

„Ambro,“ říká jí Nina, „přece takhle nemůžeš žít. Takhle se dál trápit nemůžeš. Běž dneska k psychologovi. Ambro nechci ti poroučet, ale nic jiného se dělat nedá.“

Ambra přemýšlí celou školu zda má se řídit radou Niny nebo ne, přece jí nemá co poroučet. Nakonec se ale Ambra rozhodla, že půjde k psychologovi.

U psychologa

Psycholog: „Dobrý den, ty jsi asi Ambra?“

Ambra: „Ano, jsem.“

Psycholog: „Tak jaký máš problém?“

Ambra: „Mně.... Ehm...“

Psycholog: „Neboj. Mně se můžeš svěřit.“

Ambra: „Moje teta a strýc se zabili při autonehodě. Jsem z toho hrozně smutná a pořád na to myslím.“

Psycholog: „Aha. Tak to uděláme takhle. Vždycky si řekni: To už se stalo a vrátit se to nedá.“

Ambra: „To už se stalo a vrátit se to nedá.“

Psycholog: Ano, správně. A tak si to vždycky piš kolikrát sis řekla „To už se stalo, vrátit se to nedá.“

U Amie

Amie: „Ambro, takže skok a demi...“

Ambra: „Ach, promiň, Amie, promiň.“

Amie: „To nevadí. Zkus to znovu.“

Ambra si řekne v duchu: To už se stalo, vrátit se to nedá.

Amie: „Skok a demi plié. Skvělý.“

Ambra: „Fakt?“

Amie: „Ano. Je to skvělý. Jsi to zase ty.“

Ambra (v duchu): „Takže si udělám čárku.“

Po několika dnech

Psycholog: „Máš tady ten lísteček s větou „To už se stalo, vrátit se to nedá?“

Ambra: „Ano, prosím.“

Psycholog: „Řekla sis to jenom pětkrát? Jsi šikovná. Ambro, ale budu potřebovat, abys sis to zapsala ještě jednou, abych poznal pokrok.“

Po dalších několika dnech

Psycholog: „Ambro, jenom tři krát. Jsi dobrá, Ambro. Absolvovala jsi tuto těžkou zkoušku.“

Ambra: „Tak děkuju, nashledanou.“

Psycholog: „Bylo mi potěšením. Tak ahoj.“

Ve škole

Nina: Ambro? Jdeš dnes na balet?

Ambra: Ano.

Nina: Půjdeš se mnou?

Ambra: Ano.

U Amie večer

Amie: „Takže Ambro. Skok a demi plié.“

Amie: „Super, Ambro. A teď Nina: Skok a do provazu.“

Nina: „Skok a provaz.“

Amie: „Super. Holky pojedte se mnou. Vezměte si dresy, bílé. Zvednu vám ještě postel a vezměte si baleríny.

Takže půjčte si moje špičky.“ Amie se podívá na ruku a řekne „Panebože! Už je 19:30:59“.

Ambra: „Ehm. Amie můžeš mě odvézt domů?“

Nina: „A mě taky?“

Amie: „Oblečte se, odvezu vás nasedněte do auta.“

Amie jela takovou rychlostí, že jí zastavila policie.

Policie: „Dobrý den, paní, vystupte prosím“

Amie: „Ale, já nejsem pod vlivem alkoholu.“

Policie: „To my víme. To říká každý.“ Nakonec policie

pustila Amie, protože na přístroji ukazovalo, že Amie není pod vlivem alkoholu, ale když Amie vstoupila do auta, policista ji chytl za ruku a zeptal se: Proč jste jela tak rychle?

Amie: „Protože jsem učitelka baletu. Mám tady děvčata a jejich rodiče mě požádali, ať je odvezu a velice spěchám.“

Policista: „Aha to je ten důvod. Ale, příště jedte pomaleji. Jinak vám sebereme řidičský průkaz.“

Amie: „A pane, můžu teď jet rychle, protože to nestíhám.“ Policista se chytne za bradu a přemýšlí.

Policista: „Ano, ale musíme jet za vámi jinak dostaneme padáka.“

20:05:06 hodin

Ambra: „Ahoj tati? Kde jsi? Tati? Haló?“

Táta: „Ambro, jsem v kuchyni.“

Ambra: „Co to tati děláš?“

Táta: „Vařím si sirup pro rýmu.“

Ambra: „A co tam je?“

Táta: „Celý citrón a med. Poradil mi to můj starý známý kamarád.“

Ambra: „A je to vůbec účinný?“

Táta: „Ano, je. Tři..., dva..., jedna...“

Ambra ho v okamžiku přerušila. „Tati proč počítáš?“

Táta: „Protože říká, že to chutná hrozně, ale musím to spolknout na ráz. A nesmím to srkat.“

Ambra: „Proč?“

Táta: „Protože to pak není účinný.“

Ambra: „Jo, aha, tak tři..., dva..., jedna...“

Když to táta spolkl, tak se mu udělalo špatně, že se pozvracel. Až to všechno vyzvracel tak skočil a narovnal se. A hopsal po celém domě, až se Ambra začala bát.

Ambra: „Tati, co se ti děje?“

Táta se pořádně nadechne a řekne: „Už nemám rýmu. Všechno je tu boží, boží. Ambro, máš taky rejmu?“

Ambra: „Tati co je to rejma?“

Táta: „Co? Je? To? Rejma? Rejma je rýma, ale v nespisovné podobě.“

Ambra: „Aha.“

Ráno

Táta: „Ambro, máš tady dopis od Amie.“

Ambra opatrně rozbálí dopis. V něm se rukou psalo tohle: „Ahoj Ambro. Mám špatnou zprávu. Ta špatná je, že Nina si zranila ruku a Nikola s Vicky jsou ve Francii, v Paříži. Zůstanou tam s rodiči. Tak dlouho, až Nicolý sestra Ashley odmaturuje. Umí tak perfektně francouzky, že se tam asi i v provdá a Nicola a Vicky tam zůstanou. Spíš Nicola, protože je to její rodina. A co se týče Vicky, tak ta se odstěhuje do svého rodného státu, do Ruska. Její rodiče jsou Rusové.“

Ambra: „Wow. To je divný.“

Pak si sedla ke stolu a řekla si: „Jak asi mám Amie odepsat?“ Nakonec se to samo napsalo: „Ahoj, Amie, jak pojedu do Hamburku?“

Co bude dál?

Ambra se sešla znovu s Amie. Amie odpověděla rychle: „Jsou dvě možnosti.“

Ambra: „Jaké dvě možnosti?“

Amie: „Buď se odhlásíme nebo za druhé se s nimi nějak domluvit.“

Nakonec se spolu dohodly, že bude lepší možnost druhá.. Amie se šla zeptat zda může jeden člověk či tanečnice může tančit sama. Ale bohužel jí řekli, že ne, protože je to soutěž pro dva tanečníky a ne pro jednoho. Amie šla domu se svěšenou hlavou. Nakonec Amie si sedla k počítači a napsala jim vzkaz.

„Dobrý den. Jmenuji se Amie. Jsem ta žena kterou jste poslali domu se svěšenou hlavou. No dobře, přejdeme k věci. Jak to, že soutěž nemůže být pro jednu baletku? Navíc baletku, která je přijatá na nejlepší baletní školu v Hamburku. Ve vašem řádu nic takového není napsaný.“

Po třech dnech jí teprve odepsali. „Dobrý den paní Amie, máte pravdu. V tom řádu fakt není napsaný, že nemůže na soutěži tančit pouhý jeden tanečník. Takže se velice omlouváme. Očekáváme vaši účast.“

S úctou pan x(iks)

Amie tak radostí křičela, až si rozbila svůj hrneček s kafem. Potom rychle zavolala Ambře: „Ahoj Ambro. Mám pro tebe skvělou zprávu, přesvědčila jsem je. Budeš soutěžit. Soutěžit sama.“ A hned vypnula telefon, takže Ambra jí ani nemohla říct „Ahoj“.

Byla ráda. Ale věděla, že největší pro-

blém bude, že si musí nacvičit úplně nový tanec. Ale další problém je, že se třeba mezitím Nina uzdraví. A co pak? Přece ji nemohu zradit, mumlá si pro sebe Amie.

Následující den

Amie: „Ahoj Nino!“

Nina: „Ano, ahoj, co se děje?“

Amie: „Co dělá tvoje noha?“

Nina: „Není to pořád moc dobrý, ale ujde to. A jak se máš ty, Amie?“

Amie: „Teď mluvmě o tobě. Jak dopadla operace?“

Nina: „Dalo se to přežít. Teď už je to všechno lepší, dopadlo to dobře.“

Amie: „Tak super, budeš teda tančit na největší soutěži, a pak budeš moci studovat balet v Hamburku?“

Nina: „Obávám se, že ne. Moje noha není ještě natolik dobrá, a tak bych soutěž mohla pokazit.“

Amie: „Potřebuji od tebe vědět přesné informace. Mluvila jsi o tom s doktorem?“

Nina: „Ne. Ale vím to, ještě bych to i zkazila Ambře. Já raději na soutěž nepojedu a budu dělat nové zkoušky příští rok.“

Amie: „To znamená, že na soutěž opravdu nejedeš.“

Držím ti place, ať se rychle uzdravíš. Tak ahoj.“

Nina: „Taky ahoj a pozdravuj ode mne Ambru.“

Ve škole

Amie: „Ahoj Ambro, můžeš dnes večer přijít ke mně?“

Ambro: „Nevím, musím se zeptat mého otce.“

Amie: „Ambro, tvoje slabá stránka je hvězda a pak rychle do provazu. Musíš trénovat. Brzo už je vystoupení.“

Ambra: „Tak jo, já tatínkovi zavolám, že přijdu později.“

Soutěž

Ambra si opakuje dokola v duchu: „Takže klidně, umíš to dobře. Hvězda a do provazu, hvězda a... A je na řadě!“

Ambra zatančila skvěle, neudělala ani jednu chybu. Porota jí po skončení ukázala známky 10.0, 10.0, 10.0, 9.8.

Ambra pak odešla z jeviště a řekla Amie, že měla 10.0, 10.0, 10.0 a 9.8. Amie to rychle sečetla a koukla se na listinu, ve které bylo uvedeno, od jakého čísla se berou žákyně do baletní školy a minimum bylo 30 bodů. A Ambra měla 39,8.

Amie skákala radostí a objala Ambru. A řekla: „Super! Super! Takže teď můžeš odjet do Hamburku a studovat všechno o baletu. Asi ti zítra pošlou dopis, že postupuješ!“

Po soutěži

Táta: „Ambro, máš tady dopis.“

Ambra: „Už běžím“.

V dopise se psalo:

Milá Ambro,

včera jsi předvedla skvělý výkon. Blahopřeji velmi. Můžeš začít studovat.

Ředitel školy

A táta k tomu řekl: „A v obálce je Ambro i klíček k tvému novému bytu v Hamburku.“

Konec

A tak Ambra odjela do Hamburku, kde studovala a studovala, hodně se učila, hodně trénovala a hodně pracovala, až se z ní stala světově uznávaná baletka, jako byla její maminka.

Určitě vás teď zajímá, jak dopadla Nina. Nina se úplně uzdravila, a znovu dělala zkoušky do hamburské školy. Byla dobrá také v soutěži, a tak se nakonec na tu školu taky dostala.

A bydlela hned vedle Ambry. Byly z nich velké kamarádky. A protože Nina taky pilně pracovala a studovala, stala se z ní také velká baletka.

A jsou kamarádky pořád. Vždycky, když se setkají, vzpomínají na to, jak spolu chodily na ZUŠ, na svou učitelku Amie a na to, jaké to bylo, když byly ještě malé.

Ukázky literárních prací zaslaných do soutěže na téma: V HLAVNÍ ROLI KNIHA

Záchrana Aljašky

Napsala *Dang Tuyet Nhung (Linda)*, 15 let

Jednoho dne jsem při pátrání v domě našla na půdě knížku jménem Hledání Aljašky. Vzpomněla jsem si, že jsem nad touto knížkou a jejími hrdiny přemýšlela hodně dlouho i potom, kdy jsem ji už dočetla. Moc mne oslovila. Teď byla samozřejmě zaprášená, tak jsem z desek opatrně sfoukla špínu. Rozhodla jsem, že si ji sebou vezmu do svého pokoje. Byl už večer. Šla jsem si hned lehnout, protože jsem byla unavená a knížku jsem nechala ležet na nočním stolku vedle postele.

Už jsem se pomalu propadala do snu, když slyším nějaké divné zvuky. Otevřu oči. A současně pusou: „Ježíšííí, áááááá, kdo jste?? Co děláte v mém pokoji?“ „Vždyť jsi nás přivolala.“

Kouknu se na knížku, ale zároveň na lidi, kteří stáli blízko mé postele. Knížka byla otevřená a lidi byli dva. Přesněji to byli vysoký hubený kluk s holkou, která byla jen v tílku a kraťasech.

Ani jsem nemusela dlouho nad tím přemýšlet, a hned mě docvaklo, že to je Aljaška s Válečkem. O nich byla ta knížka, oni v té knížce byli hlavními hrdiny. Ale jak se ocitli tady, v našem světě? V mém pokoji? Začala jsem podruhé řvát strachem! „Ježiši... ááááá.“

Opravdu jsem byla jako zblázněná. Za prvé z toho, že v realitě mohou fakt existovat nějaká kouzla. A za druhé, že oživily postavy z knížky, ze kterých jsem byla úplně pryč. Pomalu jsem se ale vzpamatovala. Když jsem si všechno srovnala v hlavě, nabídla jim pití a vyzvala je, aby si sedli na můj huňatý gauč. Jakmile seděli naproti mně, první, na co jsem se jich chtěla zeptat, bylo, co tu u mě doma vlastně vůbec dělají.

Nemluvili anglicky, ale česky, což bylo velmi zajímavé, a vůbec jsem tomu nechtěla věřit. Dorozuměli jsme si teda v pohodě, ale dlouho mi trvalo, než jsem to vzala, protože jsem je podezírala, že musíme něco nepřijemného udělat.

Říkali, že mi na jedinou otázku nemůžou zodpovědět, a ta otázka právě byla: „Co dělají v mém pokoji? Na to prý neznají odpověď ani oni. Ale mám prý jít s nimi z pokoje ven.“

Pomyslela jsem si: „Toto je jen sen, tak jen klidně jdi a ničeho se neboj.“

Vstala jsem, oni taky, vzali knížku ze stolku - a já byla najednou venku.

Byl už pozdní večer a já stála ne ulici úplně sama. Bylo mi trochu zima a taky jsem si připadala divně. Kde jsou? Rozhlížela jsem se kolem. Najednou jsem

kousek ode mě uslyšela hlasy. A vzlykot. Nejspíš to byla Aljaška. Říkala někomu, že musí odjet. Váleček s Plukovníkem (další postava z té knížky, kterou jsem teď v té tmě objevila) jí v tom nijak nebránili. Proboha. Vždyť věděli, že je opilá a je noc. Dostala jsem strach, že by příběh znovu skončil tak hrozně.

V té knize jí chtěli pomoci při útěku, ale všechno dopadlo špatně. Aljaška umřela. Pochopila jsem, že mou rolí teď je, abych jí zabránila v odjezdu za každou cenu. Už mi nezáleželo tom, jestli mi v tom pomohou Váleček s plukovníkem nebo ne. Tuhle část v knížce jsem znala hodně dobře.

O dvě stránky později měla Aljaška zemřít při autonehodě, a to jsem vždy, když jsem četla tu knížku, nechtěla. Rozeřvala jsem se na Válečka s plukovníkem, ať ji nikam nepouštějí. Váleček poslechl a rychle běžel k autu, aby ji z něho vytáhnul, ale dveře byly již zavřené. Plukovník skočil do cesty, ale ona ho objela. Odjížděla, světla se pomalu ztrácela ve tmě.

Začala jsem panikařit, protože jsem nevěděla co dělat a protože jsem současně věděla, co strašného se stane, když nic neudělám. Namáhala jsem své mozkové buňky - a přišla na plán.

V podstatě to ale žádný plán nebyl. Vedle byl dům učitele. Vtrhli jsme k němu. Nestihl ze sebe leknutím vydat ani „u“, a my už byli v jeho pokoji. Jeden sebral klíčky od auta a druhý pušku. Učitel byl v tu chvíli stejně zmatený jako já na začátku. Běželi jsme sprintem k autu a cestou na něj pořvávali: „Pak vám to vysvětlíme.“ Plukovník nastartoval a vyrazili jsme zběsile vpřed. Za chvíli bylo před námi Aljaščino auto. Co nejrychleji jsme museli střelit do pneumatik.

Pušku jsem držela já, takže jsem střílela. První rána minula. Až podruhé jsem se strefila. Auto začalo brzdit. Šli jsme k autu. Aljaška seděla pořád uvnitř.. Nebyla mrtvá? Nebyla!!! Pomalu se otočila ke mně a usmála se. Příběh skončil, a dobře.

„*CRRRR!!!*“ *Panebože musím vstávat, nestihnu bus. Taťka jen na mě zařval: „Nemusíš pospíchat, odvezu tě do školy autem.“ Vylezla jsem z postele, vzala knížku, která ležela otevřená na stolku a odnesla ji zpátky na půdu. Myslím si, že jsem svůj úkol splnila.*

Příběh vyplněného proroctví

Napsala Le Gian Hanh (Julka), 12 let

Proč sedí dnešní mládež jenom u obrazovek a raději si nečte? Proč tráví všechen svůj drahocenný čas hlavně u televize a počítačů? Závislost na elektronice překročila hranice. Dospělí napomínají děti, aby si raději četly. Knížka je přece skvělá a odradí nás od mobilu. Rozvíjí naše znalosti a pobaví nás. Každý z nás má doma určitě svoji nejmilejší knížku. A ta nám pomůže nemyslet pořád na elektronické hry. Upoutá nás třeba svým hodně napínavým příběhem, jiná komickými situacemi nebo nás zavede do překrásného zámku princezen. Prostě nikdo nikdy neví, čím nás ta která knížka zaujme a překvapí. Knížky jsou samozřejmě i pro nejmenší. Naučí je toho hodně o světě a vůbec o všem kolem nich. Všichni mají knížku, která je přesně jenom pro ně.

K tomuto tématu existuje i příběh o jednom klukovi, který se stal strašně závislým na počítačích. A já vám ten příběh budu vyprávět.

* * *

Ve městě jménem Gardenie bylo zrovna hodně rušno, protože se tady měla otevřít ta největší knihovna v celém kraji.. Dostala i jméno po svém zakladateli a majiteli Alexovi. Snad všichni obyvatelé města na tom otevření byli, až na Martina. Nikdo by to do něj neřekl, protože ten kluk docela rád četl, a to hlavně detektivky. Jednu si pak obzvláště oblíbil.

Všichni se po Martinovi ohlíželi, hledali ho, dívali se kolem, ale on nikde nebyl. Tak se ho vydali hledat jeho nejlepší kamarádi. Našli ho doma, jak sedí u stolu a něco dělá na počítači. Snažili se ho dostat od svítícího monitoru, přesvědčovali ho, prosili, jenže všechno marně.

Tak to tedy řekli jeho rodičům, že se s Martinem něco stalo. Rodiče šli taky hned domů ze slavnosti, a také se ho neúspěšně snažili přimět jít aspoň na chvíli ven. Martin jakoby ohluchl, jen se pořád díval do počítače.

Ubíhaly dny, a bylo to stále stejné. Tak už rodiče nevěděli, co s ním mají dělat a sebrali mu proto počítač. A tu se stalo něco podivného. Martin, který v té době už vypadal jako zombie, se beze slova zvedl ze židle a odpochoval s nepřítomným pohledem někam pryč z bytu, aniž by vyděšeným rodičům cokoliv řekl. A tohle on zatím nikdy neu-dělal.

Bylo to čím dál tím víc podivnější, a proto

ho raději jeho nejlepší kamarádi a hlavně jeho rodiče následovali, aby zjistili, kam vlastně jde a co bude dělat.

Martin měl namířeno do továrny za městem. Krácel tam, ani netušil, že jde někdo za ním. Nikoho nevnímal.

V té továrně působil d'ábelský profesor, který byl před delší dobou vyhoštěný z města. A jak rodiče vytušili, chtěl se občanům města pomstít. Proto se ubytoval v té továrně a postupně si vytvořil armádu počítačových zombie, ve které byl i Martin.

Co dělat? Všichni věděli, že porazit počítač pomocí lidského rozumu není možné. Počítač bude vždy chytrější. Ale co to zkusit pomocí vůle? Tu počítač nemá. Pomocí vůle to asi půjde.

Jeden z Martinových kamarádů dostal nápad. Došel pro jeho knížku, kterou měl Martin dříve oblíbenou. Kamarád měl takové tušení, že ji budou potřebovat. Potom se všichni znovu opatrně za Martinem vydali zpátky do té továrny připraveni na největší dobrodružství svého života. Byli vyzbrojeni jen tou knížkou.

Před vchodem do továrny se Martin z ničeho nic zastavil, něco potichu řekl—a těžká vrata do továrny se sama otevřela. Martin vkročil dovnitř, a všichni honem, ale potichu vyběhli za ním. Muselo to být rychle, aby se jim dveře nezavřely.

Továrna byla obrovská a všichni zombie tam stáli v řadách. Před nimi se pyšně vypínal d'ábelský profesor Gray. Rozkázal jim, že musí jít a zničit všechny obyvatele, kteří ho vyhostili z města kvůli jeho technice, protože to bylo město knih. Zombie se daly na pochod z továrny ven.

Stal se z toho souboj století, podle dávného proroctví. Knihy proti technice a technika proti knize. Kdo vyhraje?

Rodiče a Martinovi kamarádi tomu museli učinit přítrž. Ale aby se neprozradili, museli něco vymyslet. Tak prostě hodili směrem k Martinovi jeho oblíbenou knížku. Ta o něj zavadila a Martin se jako zázrakem ze svého stavu vzpamatoval.

Když se profesor nedíval, vzali Martina do své skrýše. Všechno mu samozřejmě rychle vysvětlili. Potom už s Martinem nejrychleji běželi do města a shromáždili všechny nejoblíbenější knihy počítačových zombie. Když se zombie přibližovaly, na všechny hodili jejich knížky. A oni se najednou probrali a zase z nich byli normální lidé.

Nakonec se proroctví opravdu vyplnilo. Knížky vyhrály nad technologií.

Knih, která mi otevřela oči

Napsala Kateřina Stárková, 12 let

Jmenuju se Sára. Jednou ráno jsem trochu zaspala. Byl už nejvyšší čas vyrazit do školy. Vyletěla jsem z peřin jako kometa. Přestože normálně chodím takovou malou oklikou přes náměstí, dneska jsem udělala výjimku. Vydala jsem se přes park. Koukám před sebe a snažím se dělat co nejdelší kroky, abych dohnala ztrátu z toho zaspání, když se najednou přede mnou na zemi doslova zjevila kniha. Byla úplně černá. Řekla jsem si, že to bude patrně nějaké znamení, a tak jsem ji hodila rychle do tašky a utíkala jsem do školy.

Naštěstí jsem to stihla. Sice jen tak tak, ale stihla. První hodinu máme totiž strašnou učitelku, a to by bylo špatné, kdybych zrovna na její hodinu přišla pozdě. Na učení jsem ale ten den moc nemyslela. Celé vyučování jsem byla hrozně zvědavá a toužila tu tajuplnou knihu, co nejdříve otevřít. Sotva jsem přišla domů, kde nikdo ještě nebyl, protože byli všichni v práci, tak jsem toho využila, vlezla jsem si pod deku a tu černou knihu jsem konečně otevřela.

Z jejích stránek začalo zářit zvláštní jemné světlo a na papíře se pomalu objevovala písmena. Nejprve byly stránky bílé, ale postupně se zaplňovaly slovy a větami. Nakonec byla kniha potištěná úplně celá - a já jsem se do ní začetla. Z toho, co jsem v ní četla jsem pochopila, že už si nesmím nechat všechno líbit a že nemám dovolit, abych byla vždycky u svých kamarádek ta poslední.

Do bloku jsem si napsala úkoly, které budu muset postupně plnit, aby se z hodné, milé, laskavé a tiché dívky, kterou jsem, stala lepší holka, se kterou si nikdo nebude jen kvůli tomu, že je na všechny hodná, utírat podlahu.

Začala jsem svým šatníkem, ze kterého jsem vyházela ven všechny růžové šaty a sukně. Za své našetřené kapesné jsem si šla koupit malé kraťásky, džíny, trika, mikiny a tenisky. A protože je mi už patnáct let, tak jsem mamce ráno vzala v koupelně z poličky řasenku, lesk na rty, laky a tužku na oči a hned jsem se začala malovat. Tak jsem si nalakovala nehty.

Oblékla jsem se do svých nových věcí a vydala se ke škole. Když jsem se objevila ve třídě v novém outfitu, nikdo mě hned nepoznal. Kluci na mě upírali obdivné oči, holky koukaly úplně hloupě, s otevřenými pusami. Teprve po delší chvíli mě poznali. Tak to jsi ty? No teda...!

Protože až do nynějška byli všichni zvyklí, že jsem vždy měla v tašce vypracované domácí úkoly, tak jako vždy všichni se ke mně rozeběhli.

„Hele Sáro, teda moc ti to sluší. Fakticky.

Jo, a máš úkol?“ zeptal se jako vždycky Filip.

„Jo, mám! Ale nedám. Měl sis ho udělat doma!“ odpověděla jsem klidně, ale důrazně. Vykulil oči údivem, ale neřekl nic.

Od té doby jsem se stala královnou třídy. Všichni kluci se mnou chtěli chodit a všechny holky se se mnou chtěly bavit.

Za všechno, co se v mém životě změnilo, děkuji své černé knize, která mi otevřela oči. A tou knihou jsem se řídila navždy. Kdykoli jsem něco potřebovala, otevřela jsem ji a na jejích stránkách jsem vždycky našla to, co jsem právě potřebovala vědět.

Být starobylou knížkou

Napsala Ha My Nguyen (Pavlína), 12 let

Chtěla bych být stará, hodně starodávná kniha, protože bych byla velmi populární.

Byla bych určitě ošklivá, se zažloutlými listy, celá zaprášená... ale přečetlo by si mě mnoho lidí. Každé otevření či zavření by mě potěšilo. Ačkoli by se mne možná někteří lidé štítili kvůli vzhledu, byli by jiní, kteří by mě naopak s velikánskou zvědavostí otevírali, aby zjistili, co vevnitř skrývám. A nebylo by toho málo.

Mnoho informací, které v sobě staletí ukrývám, jsou důležité stále a mnohé z nich by se hodily i současným lidem. Každý, kdo by se odhodlal mne číst, by se dozvěděl spousty netušených a dosud neznámých věcí o naší dávné minulosti, o které se neučil ani ve škole. A s radostí by si přitom vzpomněl na přísloví: „Nikdy nesud knihu podle obalu.“

Samozřejmě, že ne všichni by mne četli. Už jsem řekla, že jsou takoví, které moje staroba odpuzuje. O negativěch jsem se sice původně nechtěla bavit, ale nu což. Tihle lidé by si přitom říkali: „Čtení je trapný!“ nebo „Kdo potřebuje vědět něco o minulosti, když teď žijeme v úplně jiné moderní době?!“ Jako knihu by mě to hrozně mrzelo, ale bohužel se na něco také musíme dívat kriticky. Lidé jsou už takoví. Různí. Je to jejich chyba, když se nechtějí poučit. Možná proto taky lidi dělají pořád stejné chyby.

Přesto všechno knihy jsou stále potřebné a důležité, ať už jsou zaměřené na historii nebo se v nich píše o mnoha jiných tématech. Každou z nich číst je přece velkým dobrodružstvím poznání. Jsou mnohdy zajímavější nežli filmy. Knihy nás provázejí celý život a můžou ovlivnit i budoucnost.

Takže být knížkou není tak špatné, že?